

JULIE JOHNSON

SPRIADAČKA VETRA

MOTÝL

SPRIADAČKA VETRA

SPRIADAČKA VETRA

JULIE JOHNSON

Preklad: Barbora Andrezálová

VYDAVATELSTVO MOTÝL

The Wind Weaver

Copyright © 2025. The Wind Weaver by Julie Johnson.

Published by arrangement with Bookcase Literary Agency and Corto Literary.

Cover design by Alison Cnockaert

Preložila © Barbora Andrezálová, 2025

Zodpovedná redaktorka: Anetta Letková

Grafická úprava: Zuzana Ondrovičová

Vydalo: Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o.

www.vydavatelstvomotyl.sk

Vydanie prvé. Rok vydania 2025

Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica, Slovensko, BN: 148972/01

Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o.

Dunajská 48, 811 08 Bratislava, Slovensko

Telefón: 02/381 045 81

e-mail: info@vydavatelstvomotyl.sk

Preklad tohto diela vznikol s finančnou podporou Literárneho fondu.

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN: 978-80-8164-428-3

*Pre Stevie Knicks za to, že napísala pieseň
„Rhiannon“. Bez tejto inšpirácie by Rhya
Fleetwoodová – hlavná postava tejto knihy –
neexistovala.*

PROLÓG

ČISTKY

Anwynská povstalecká pieseň

Vek smrteľníkov sa začal
a železné armády
ťahnu na sever.

Vláda férov sa obrátila na prach,
ich čarovná krv
postriekala zem.

Čujte!

Koniec podlým klamstvám
ničiacim krajinu
kráľov.

Zbohom zlomyseľným vetrom
šumiacim v korunách
stromov.

Čujte!

Prichádza vláda meča a päste,
sila človeka je
neochvejná.

Lov na polovičných sa začína.
Nečistá krv bude
popravená.

1. KAPITOLA

S lučka ma odiera, náhrdelník smrti.
Pod jemnou kožou na krku cítim pulzovať svoj tep v pokojnom staccate. Nemám strach. Už nie. Ten prišiel skôr, s rukami plnými podliatin a vrčiacimi psami, ktoré ma prenasledovali cez divoké močariská. A ušiel spolu so slnkom, prekĺzol za obzor do zdrvujúcej tmy.

Čo to Eli vždy hovoril?

Strach znamená len to, že máš ešte čo stratiť.

Teraz mi už nič nezostalo. Nič okrem môjho života, a ten nemá pre nikoho veľkú cenu.

Určite nie pre mojich väzňateľov.

„Je to prešibaná malá suka, však?“ ozve sa odkiaľsi po mojej ľavici chrapľavý hlas. „Museli sme zapojiť polovicu našej jednotky, aby sme ju vypátrali. Tucet mužov. Tri dni sme strávili v tom prekliatom močiari plnom ôs, hadov a pavúkov. Po kolená v bahne, machu a kadejakých sračkách. Keď sa včera zotmel, takmer nám vyklzla.“ Na líci mi pristane chrchel. „*Férska zberba.*“

Ozve sa ďalší hlas – tento je mladší a trochu neistý. Možno nový regrút, ktorý ešte nie je poznačený touto nekonečnou, krvavou vojnou, ktorú smrteľníci zrejme chcú viesť. „Je len... Je taká mladá.“

„Nedaj sa oklamať vlastnými očami, chlapče. To sú tie ich férske švindľe. Svoju pravú podstatu maskujú peknými tváričkami

a sladkými úsmevmi, rovnako ako jedovatý kvet. Za starých čias ti vraj niektoré z nich vedeli tak počarovať, že ťa prinútili vidieť, čo chceli. Vrhnúť sa priamo z útesu v domnienke, že skáčeš po lúke plnej sedmokrások.“

Mladší vojak sa počuteľne nadýchne. Jeho zdesenie je očividné, aj keď mám zaviazané oči.

„Neboj sa, synak. Takúto maegiu v týchto končinách nevideli už takmer dve storočia.“ Chrapľavý hlas sa zachechce. „Tí, ktorých lovíme, ako je napríklad táto krpaňa, sú väčšinou poloviční. Pozostatky z čias pred Čistkami, keď miešanie krvi ešte nebolo zakázané. Nemajú o nič väčšiu moc ako ty alebo ja.“

Nastane výrazné ticho. Akoby viselo vo vzduchu medzi oboma mužmi.

„Pochopiteľne, to ešte neznamená, že sú bezmocní,“ dodá starší vojak takmer akoby na svoju obranu. „Keby mala tú najmenšiu šancu, vypitvala by nás oboch v spánku. O tom nikdy nepochybuj.“

„Ako ste ju nakoniec chytili?“

„Zrazil som ju na zem pri Červenej tiesňave. Ruda, ktorá je v tých skalách, ich dokáže dostatočne zmiašť. Zahmlieva im zmysel pre orientáciu, zamotáva im myseľ.“ Prudko vydýchne. „Žiadny nepriateľ nie je neporaziteľný – dokonca ani prekliati špicáci.“

Pri tomto slove mi stuhnú svaly, povrazy sa mi bolestivo napnú na hrudi napriek úpornej snahe zostať v pokoji. Špicáci. Vojaci, ktorí ma vzali do zajatia, používajú túto urážku často, syčia ju na mňa popod nos, keď si menia stráž, vyťahujú ju pri nezáväznej konverzácii pri táboráku. Akoby zredukovanie celej rasy na našu najvýraznejšiu fyzickú črtu – špicaté uši – mohlo nejako zmierniť ich barbarstvo. Vždy keď to počujem, niečo vo mne zavrčí v tichom hneve. Zlomená šelma túžiaca po odplate, ktorú však nikdy nedosiahnem.

Bohovia na nebesiach, doprajte mi v mojom ďalšom živote pomstu.

„Vlastne nie je také ťažké ich zabiť. Stačí nájsť správnu zbraň,“ nafúkane zamudruje starý vojak. „Najlepšie je, samozrejme, železo. Popravde ich však stačí prebodnúť čímkoľvek ostrým a máš vybavené. Špicáci krvácajú rovnako ako všetky ostatné zvieratá v lese. Nebrával ťa otec na poľovačku, synak? Nikdy si nepitval laň?“

„Nie... Ja... My...“ Mladý vojak prešľapuje z nohy na nohu, pod topánkami mu šuchoce mŕtve lístie. „My sme domkári, pane.“

„Domkári?“

„Áno, pane. Platíme desiatok za pozemok na pobreží. Občas zbierame nejaké bobule.“

Starší vojak posmešne odfrkne. „Nuž, na toto nasadenie budeš musieť nazbierať poriadne gule, to ti poviem. Takto blízko Cimmerských vrchov býva zima ako v posratom psinci.“

Pod páskou cez oči si predstavujem tú scénu. Tábor vojakov ošľahaných živlami po týždňoch na cestách. Praskajúci oheň, ktorý má zahnať chlad – a vlky. Jednoduchá večera varená na pahrebe.

Vietor ku mne prináša vôňu mäsa a môj žalúdok zaskučí. Pravdepodobne zajac alebo mladý býk. Možno diviak, ak je niektorý z nich dostatočne dobrý lukostrelec. Určite sú medzi nimi aj lovci. Ľudia schopní vystopovať okrem mňa a môjho druhu aj nejakú inú korisť. Hoci keby sme boli jedlí, možno by zjedli aj nás.

Bola to neľútostná zima.

Zaujímalo by ma, ku ktorému kráľovstvu patria. Ktorému z bojujúcich kráľov sľúbili vernosť. Možno práve tomu, ktorý poslal svoje vojská do Prístaviska a zapálil Hviezdny les – a spolu s ním aj jediný domov, ktorý som kedy poznala.

Čiasi ruka ma zaťahá za putá okolo odratých zápästí. Začujem syčanie a ešte v tej istej sekunde ma premkne bolesť. Do nosa mi udrie smrad spálenej kože.

Moje vlastné mäso sa páli.

Musím sa ovládať, aby som nekričala; týmto vojakom to nedoprajem. Zhlboka dýcham, silnejšie sa tisnem chrptom o kôru stromu, ku ktorému som priviazaná, a snažím sa nestratiť vedomie.

Bohovia na nebesiach, to je bolesť.

„Vidíš, ako sa jej robia pluzgiere?“ spýta sa starší vojak. „Človek by si myslel, že som ju popálil horiacim polenom!“

„Á-áno,“ vyjachce mladík. „Vidím.“

Okovy vyvolávajú nekonečný príval agónie, ktorý ani trochu neustupuje – dokonca ani teraz, keď mám zápästia spálené takmer na kosť a šľachy. Každé posunutie reťazí spustí nové muky.

„Kedy...“ Mladý regrút si odkašle. „Kedy ju...“

„Obesia? Už to nebude dlho trvať. Veliteľ Scythe tu bude do polnoci. Kapitán hovorí, že sa jej nesmieme dotknúť, kým to nepodpíše.“

„Prečo?“

„Asi sa chce ubezpečiť, že sú naozaj mŕtvi. Trochu počkať a uistiť sa, že je fakt koniec. Zdá sa mi to prehnané, ale je to na príkaz kráľa Elda, takže robím, čo mi povedal. Obesiť a potom spáliť.“ Ozve sa zvuk vytiahnutej zátky. Hrdlo hlasno preglgajúce obsah. Hlboký výdych. „Ľudia bývajú trochu poverčiví, keď ide o popravy férov. Uvidíš sám, chlapče.“

„Jasné...“ Mladík neznie veľmi presvedčivo. „Keď som narukoval, nemyslel som si, že budeme loviť polovičných. Netušil som, že ešte nejakí zostali.“

„Dnes ich už nie je veľa. Najmä tak ďaleko v Stredozemí. Južania majú trochu... odlišné praktiky. Mal by si ďakovať nebesiam, že ťa nevyslali na hranice s Pustatinou. Podľa toho, čo som počul, to tam zvládne málokto. A to som toho veľa nepočul.“

Srdce sa mi rozbúcha. Aj ja som počula zvesti o tom, čo sa deje s polovičnými na Juhu. Žiadne podrobnosti, len Eli mi raz v noci pri silnej whisky v letných náznakoch opísal tú temnotu.

Možno ťa hneď nezabijú, Rhya, ale pri tom, čo ti urobia, si budeš priať, aby to spravili...

Prinútim svoje myšlienky vrátiť sa z tej temnej cesty. Nevedie k ničomu dobrému.

„Drž hlavu sklonenú, synak, ruky maj pevné a otázky si nechaj pre seba. Zvládneš to. Je to práca ako každá iná – bez ohľadu na to, čo ti tu rozpráva tá čvarga.“ Starší muž stíši hlas. „Prisahám, že niektorým chlapom sa napne rozkrok pri pohľade na férky, ktoré sa krúčia na konci lana. V ich prípade je to celkom iná túžba po krvi, ak mi rozumieš.“

„To je odporné!“

„Áno. No je to, skrátka, tak.“ Znova si poriadne uhne z fľaše. „Kedysi dávno, keď som bol ešte mladé ucho ako ty, boli špicáci v týchto končinách trochu bežnejší. Moja jednotka jedného dňa narazila na celú rodinu ukrytú v jaskyniach pod vodopádom. Zelenkáva pokožka a vlasy ako riečna tráva...“

Zelenkáva pokožka?

Vlasy ako riečna tráva?

Odkiaľ berú tieto smiešne vymyslené príbehy? Z detských rozprávok? S výnimkou špicatých uší sme my poloviční takmer na nerozoznanie od ľudí. No na druhej strane... Predpokladám, že je ľahšie ospravedlniť zabitie nejakej mýtiskej príšery ako živej bytosti. Niečoho, nie niekoho.

Vojakov hlas sa stíši na šepot. „Vo Vtáčom priesmyku sme stratili mnohých. Najkrvavejšia bitka za posledných sto rokov. A stále prichádzali ďalší a ďalší Sorenovi muži. Hnali nás späť, ďalej a ďalej a ďalej. Morálka bola mizerná. Naša armáda – potrebovali sme vyhrať. Takže keď sme narazili na tých férov...“

Napriek ohnivej agónii na mojich zápästiach ma premkyna chladná predtucha. Zatvorím oči zakryté šatkou a želám si, aby som mohla rovnako ľahko zavrieť aj uši. Nechcem počuť o vyvraždení nevinnej rodiny. Nedokážem zniesť detaily o matke,

otcovi a ich deťoch, ktorých roztrhali na kusy vojaci frustrovaní z boja. Nie, keď mi moja vlastná blížiac sa smrť tak silno tlačí na hrudník.

Čižma zavrzdí o zem a muž zakašle. „Dá sa povedať, že to, čo som v ten deň videl... nuž, bola to scéna, na ktorú sa nezabúda. Ani po desiatich rokoch.“

Znovu zavládne ticho. Mladší muž nič nehovorí, možno mu vzal slová ten hrozný obraz, ktorý vykreslil jeho druh. Nie som natoľko hlúpa, aby som si myslela, že jeho rozpaky pramenia zo súcitu so mnou. Pravdepodobnejšie je, že len robí to, čo dostal za úlohu – necháva si svoje názory pre seba.

Bude z neho dobrý vojak.

Ticho preruší dopad dlane na plece. „Si bledý ako duch, synak. Choď si набраť trochu diviny, kým ešte je. A prines niečo aj mne, dobre? Ja dám zatiaľ pozor na väzenkyňu.“

Počujem zvuk vzdalujúcich sa krokov a potom žuchnutie tela, ktoré sa oprelo o strom. V diaľke sa ozýva šum rozhovoru – ostatní vojaci si pri ohni pochutnávajú na večeri. Po chvíli zachytím tiché šuchnutie čepele o drevo. Dovolím si zamyslieť sa, čo asi vyrezáva môj strážca.

Znak nejakého božstva, ktoré uctieva? Darček pre ženu, ktorú zanechal v krajine, ktorú nazýva svojím domovom? Hračku pre svoju malú dcéru, s ktorou sa bude hrať, keď sa konečne vráti z dobývania?

Desať rokov, povedal. Desať rokov bojov. Desať rokov vojenčiny. Desať rokov krvácania, bitiek a zabíjania.

Určite existuje aj život mimo toho všetkého. Určite na neho niekde čaká rodina. Povie im o férskom dievčati, ktoré zabil, aby ich ochránil? Porozpráva im dopodrobna o jeho špinavej tvári a jazyku, ktorý mu visel z úst, keď sa hompáľalo na konári? O tej grotesknej maske osvetlenej svetlom fakiel?

Chrabrý hrdina, ktorý porazil netvora.

Hurá!

Keď som počula, ako sa rozpráva so svojim mladým druhom, tak o tom pochybujem. Nebude mať zo svojej úlohy žiadnu radosť – no aj tak ju splní, bez otázok vykoná kapitánove rozkazy.

Konáre nad mojou hlavou zavrzgajú ako umieračik.

Som rada, že ma plánujú zabiť v noci, pod hviezdami. Akosi by mi pripadalo horšie zomrieť, keď svieti slnko a ľahký vánok čerí trávu pod mojimi nohami. Tiene sa mi zdajú ako oveľa vhodnejšia scenéria na zlomenie väzu.

Posledný výdych Rhye Fleetwoodovej.

Zverenkyne vychýreného Eliho Fleetwooda.

Sirotky.

Férky.

Polovičnej.

Utečenky.

Špicáčky.

V istom zmysle to bude úľava. Konečne si oddýchnuť po všetkých tých mesiacoch na úteku. Odkedy popravili Eliho, odkedy spálili Hviezdny les na popol spolu s našou chalupou, nezostalo mi na tejto zemi žiadne útočisko. Žiadne silné, ochranné ruky, ku ktorým by som sa privinula, keď sa mi vlasy zachytia o ostružiny alebo sa mi vyvrtne členok na kameni v koryte rieky. Žiadna teplá posteľ, do ktorej by som si mohla zaliezť na konci sychravého jesenného dňa.

Netuším, kde som. Pred tým, ako ma chytili, som bola celé týždne stratená. Blúdila som a hľadala útechu, ktorá už neexistuje, prežívala som na gumových hubách vyhrabaných z udupanej zeme a na studených pstruchoch vylovených z ľadových potokov. Keď som pred piatimi dňami narazila na dedinu, vôňa čerstvého chleba chladnúceho na kamennom parapete sa ukázala ako príliš lákavá na to, aby som ju ignorovala.

Najradšej by som prekliala vlastnú hlúposť. Viem, čo by povedal Eli, keby tu bol. *Srdce ťa obmäkčuje. Žalúdok ťa oslabuje. Nevšímaj si ich prchavé popudy. Dbaj len na svoju myseľ.*

No vo chvíľkovej slabosti som na jeho učenie zabudla. Urputný hlad otupil moje zmysly a prevzal moc nad rozumom. Vždy som bola od prírody rýchla, ale v ten deň to predsa nestačilo. Keď som sa vrhla z húštiny k schátranému domu na okraji lesa, nepočula som znútra podpätky čižiem klopkajúce po kamennej podlahe ani založenie šípú do luku, až kým mi nepresvišťal nad hlavou. A vtedy už bolo neskoro.

Príliš neskoro.

Od tej chvíle sa môj život zmenil na bezhlavý útek. Bežala som, až kým sa mi nevyčerpal všetok dych z pľúc, až kým mi nevyprchala sila z kostí, až kým moje bosé nohy nezanechávali krvavé stopy na skalách aj na brehoch rieky. Sledovali ma – najprv samotní dedinčania, neskôr vojaci, ktorých privolali. Cez les, cez pole a napokon do močiara. V tom bublajúcom, chrčiacom bahne, kde bol vzduch hustý ako sirup a roje hmyzu zatienili poľudňajšie slnko, som sa ich takmer striasla.

Takmer.

Nemohla som vedieť, že ma ženú k hlbkej rokline. Červená tiesňava, tak ju volajú vojaci pre hrdzavú farbu jej strmých hlbín. Skalné steny sú tam totiž pokryté hrubými nánosmi železa. Dost' hrubými na to, aby ma vyčerpali aj v dobrej forme – a v ten deň som rozhodne v dobrej forme nebola.

Cítila som, ako mi ruda s každým krokom berie silu, zatiaľ čo sa muži blížili. Nohy sa mi podlamovali a hrozilo, že ma viac neunesú. A keby aj áno, z okraja útesu som už nemala kam utiecť. Jedine žeby som sa chcela vrhnúť cez okraj a padnúť do prázdna.

Keď sa na to pozriem spätne, priviazaná k stromu, so žeravými železnými putami na zápästiach, s hrubou slučkou okolo krku a ohnivými plameňmi, ktoré ma čakajú na konci toho všetkého...

možno by som uprednostnila ten smrtiaci pád. Aspoň by som zomrela vlastnou rukou. Bola by to moja vlastná voľba.

Moja posledná voľba.

Bohovia, som unavená. Slučka je taká ťažká, že už nedokážem udržať hlavu vzpriamenú. Bezvládne sa prehýbam vo svojich pútach a som rada, že tu nie je Eli a nevidí ma takto. Vychoval ma, aby som bojovala. Aby som bola dravá. Mala pevnú vôľu, silnú myseľ, zdravé srdce.

Zlyhala som. Sklamala som samu seba.

Pri tej myšlienke je mi do plaču, ale na slzy už nemám silu. Nepamätám si, kedy som naposledy zhltna kúsok jedla či vypila dúšok vody. Jazyk mám suchý ako púšť, spomienka na teplé jedlo je mi cudzia ako krajina, v ktorej som sa ocitla.

Snažím sa sústrediť aj napriek bolesti a vyčerpaniu, ktoré mi ochromujú telo.

Čo povedal ten vojak?

Kráľ Eld.

Vtáci priesmyk.

Najkrvavejšia bitka za sto rokov.

V mojej bolesti zmietanej mysli je mapa plná mnohých kráľovstiev. Stále sa meniace feudálne krajiny prechádzajúce z rúk do rúk papierových kráľov. *Papieroví králi*. Tak ich Eli volá – volal. Ich vláda nie je božským právom, ale iba atramentom na papieri; hodnota ich titulov je chatrná ako pergamen, na ktorom sú načmárané, jeden panovník sa ľahko vyškrtne a vymení za iného.

Sotva hodné zapamätania, zamrmal raz Eli so zošúverenými rukami rozťahnutými nad jeho obrovskou zbierkou zvitkov. Krvavé hranice sa posúvajú každou veľkou bitkou...

Tie mapy som musela študovať azda stokrát, ale v tejto chvíli mi spomienky pripadajú tenké ako pavučina, nedajú sa zaostriť. Kráľovstvá, roztrieštené ako kúsky z rozbitého štítu, sa rozpadajú, skôr ako ich dokážem poriadne poskladať.

Carvage.

Východný les.

Lordale.

Nýthia.

Dymméria.

Pustatina.

Mená sa rozmazávajú, atramentové písmená sa menia na machule. Nedajú sa rozlúštiť. V konečnom dôsledku je mi to nanič. Môj duch sa vráti na oblohu bez ohľadu na to, kde zhorí moje telo. Nie je to veľká útecha, no aj tak sa jej držím.

Som ďaleko od domova, to viem isto. Sem, kde ma priviedli, je len pustá krajina. Chladná a navyše bez života. Necítim žiadny pulz sily zo zeme pod nohami, nepočujem žiadny starodávny šepot v tomto háji polomŕtvych stromov. A aj keby... Som taká slabá po dňoch šialeného úteku – pred psami, ktoré mi brechali za päťami, pred šípami, ktoré mi svišťali okolo hlavy, pred pochodňami, ktoré ma zahánali do kúta ako divú zver –, že si nie som istá, či by mi to pomohlo.

Slnečné svetlo nedokáže vzkriesiť kvet na pokraji smrti.

Aj tak na tom nezáleží, vravím si a silnejšie sa opriem o strom, na ktorom ma obesia. Šúchanie strážcovej čepele o drevo je ako metronóm, ktorý odpočítava sekundy do mojej popravy. Na ničom už nezáleží, Rhya. Do rána z teba bude hromada popola.

2. KAPITOLA

Musela som na chvíľu zaspať, pretože ma prebudí dunenie kopýt. Osamelý jazdec, ktorý cvála medzi stromami. Veliteľ konečne dorazil.

Zem pod mojimi bosými nohami sa trasie, keď novoprišelec vtrhne do tábora. Krúžková zbroj zarinčí a topánky zadunia, keď zosadne z koňa. Pre tú prekliatu pásku cez oči nič nevidím, zatemňuje mi už aj tak čiernu noc na úplnú temnotu. Napínam uši a snažím sa zachytiť útržky rozhovoru.

„Veliteľ Scythe. Je pre nás česť, že ste tu, pane. Veľká česť.“

„Burrows.“ Odpoveď je strohá.

„Rád by som povedal, pane, že vaša taktika v bitke pri Ygri minulú jar bola jednoducho geniálna. Tí nýthijskí bastardi padali ako steblá kukurice pri žatve! Za celý svoj život som nič také nevidel...“

„Kapitán, keby som chcel, aby mi niekto bozkával riť, zašiel by som do bordelu. Odveďte ma k väzenkyni. Hneď.“

„Á-áno, pane,“ zakokce sa Burrows. „Zaiste.“

Kroky sa približujú a sú čoraz hlasnejšie. Zhlboka sa nadýchnem a pripravím sa. Predsa mi však nadskočí srdce, keď mi ruka strhne prikrývku z tváre.

Svetlo faklí ma po toľkých hodinách strávených v tme oslepí. Žmurkám, aby som zaostrila, ale nepomáha to. V očiach mi

vybuchujú hviezdy. Silnými prstami mi schmatne špinavé vlasy a jedným drsným trhnutím mi zdvihne hlavu. Druhou rukou chytí slučku okolo môjho krku, čím mi ju zatlačí do priedušnice. Nedokážem dýchať.

Myslela som si, že som to prekonala – že som prekonala strach. Mýlila som sa.

Z tváre, ktorá sa mi pomaly zaostruje pred očami, sa mi zastaví srdce. Aspoň z toho, čo vidím pod ťažkou čiernou prilbou. Kovo-vý štít na nose rozdeľuje jeho tvár na dve nemilosrdné polovice. Z oboch strán sa vraští husté obočie a tesne pod ním na mňa gánia oči také tmavé, že vyzerajú ako dve bezodné jamy. V blikajúcom svetle fakle vyzerá skôr ako démon než človek.

„Kde ste ju našli, na cintoríne?“ Zovrie mi vlasy tak silno, až mi horí pokožka hlavy. „Smrdí ako týždeň stará mŕtvola.“

„V Ropušom močiari,“ odpovie muž s hustou bradou, ktorý stojí po veliteľovej lavici. Kapitán Burrows. Spoznám ho okamžite – je to ten, kto mi dal lano okolo krku, keď ma chytili na útese. Druhý koniec priviazal k sedlu a takto ma viedol späť do tábora. Musela som za ním bežať, inak by ma vliekol po zemi. Keď sa mi po takmer hodine napokon podlomili krvavé nohy a ja som spadla do blata, pomazal mi tvár konským trusom a smial sa pri tom z plného hrdla.

Namiesto vlasov mám zamotané chuchvalce, kedysi svetlé pramene sú zafarbené matnou hnedou farbou suchého hnoja. Smrdia mi tak, že by sa z toho obrátil aj žalúdok z ocele. Vidím, ako sa veliteľovi pod prilbou rozširujú nozdry. Pery má stisnuté do prísnej línie, temným pohľadom mi prechádza od tváre k nohám, akoby si chcel zapamätať každý detail – kožu pokrytú bahnom, sukne stvrdnuté od špiny, oči rozšírené od strachu.

„Vyzerá dosť zúbožene.“

„Tá suka nám zdrhala tri dni,“ zasyčí Burrows a pohrdavo na mňa fľochne. „Má šťastie, že sme jej neurobili niečo horšie.“

Niekoľko vojakov súhlasne zamumle. Ich nevôľa je hmatateľná, rovnako ako ich netrpezlivosť. Túžia ma vidieť odvisnúť.

Scythe to nekomentuje a svojim podriadeným nevenuje žiadnu pozornosť. Zdá sa, že sa sústreďí na moje zápastia, kde mi železo celkom spálilo kožu a ostala len neurčitá masa oškvrknutého mäsa. Od bolesti som na pokraji závratu. Alebo je to možno nedostatkom vzduchu; jeho zovretie slučky ani na okamih nepovolí.

Burrows sa uškrnie a odhalí krátke tupé zuby sfarbené dohne-da od žuvania listov tybovca. „Železo je krásna vec, však?“

„Do budúca majte na pamäti, Burrows, že popravy sú v mojej právomoci, nie vo vašej. Ak mi ešte raz privediete polovičného v takomto stave, postarám sa o to, aby ste sa dva týždne nemohli poriadne posadiť do sedla.“

Medzi mužmi zavládne ticho. Nie je to žiadna prázdna hrozba, ako jasne napovedá jeho hrozivý tón: tak starostlivo nevýrazný, ako keby diskutoval o počasí v tomto ročnom období. Jeho výraz – aspoň to málo, čo vidím pod prilbou – je rovnako prázdny ako jeho tón a rovnako mrazivý.

Vojaci sa ledva odvážia pozrieť naňho a inštinktívne sa prikrčia. Ja by som spravila to isté, keby mi nebránili putá. S lanom tak pevne omotaným okolo krku sa nemôžem ani pohnúť – ani keď skloní tvár na pár centimetrov od mojej a premeriava si ma ako vlk korisť.

Keby som vládala, mohla by som ho udrieť hlavou. Opľuť ho. Nevládzem však ani len zagániť. Ledva sa držím pri vedomí. Plúca kričia o vzduch. Znovu mi zrak zastierajú hviezdčky, okolitý svet sa bez prísunu kyslíka rozpadáva na delíriovú vidinu.

Ak si to Scythe vôbec všimol, zjavne ho to nezaujíma. „Vraveli ste, že je na nej čosi... *čudné*.“

„Áno, pane.“ Burrows nervózne preglgne a podíde bližšie. „Na koži má vytetovaný nejaký neprirodzený symbol. Podľa mňa je to znamenie zla. Za celý čas, čo ich lovím, som nikdy nič také nevidel.“

Po tých slovách v už aj tak nehybnom Scytheovi akoby zmeravela aj duša. „Aký znak?“

„Najprv sme si mysleli, že je to značka otroka. Je to vyvýšené ako jazva, ale černejšie ako diablova cicina.“ Pár mužov sa zasmieje, ale v ich smiechu je cítiť nervozitu. „Mohlo by to byť tetovanie,“ pokračuje Burrows. „Lenže ani najlepší tetovači v Carvagei nemajú také zručnosti. Pozrite sa sám. Tam, pod šatami, presne medzi jej...“ Burrows zmĺkne, keď veliteľ otočí hlavu jeho smerom.

„Pod šatami?“ Na moment sa odmlčí a akoby aj samotný vzduch zadržal dych, ako v okamihu pred pádom gilotíny. „Netušil som, že vaša kontrola väzňov je taká dôkladná, kapitán.“

„To nebolo... My sme ne...“ Burrowsovi pri veliteľovej narážke stuhnú plecia. Pod jeho pohľadom mu z tváre zmizne všetka farba. „Všimli sme si to, keď sme jej dávali slučku na krk, to je všetko. Jeden z mojich mužov spravil tú chybu, že sa dotkol...“ Burrows pokrúti hlavou, akoby stále nedokázal pochopiť, čo sa stalo, keď jeho zástupca tam na okraji útesu roztrhol predok mojich šiat, stiahol mi tenkú spodničku, a odhalil ma tak pred zrakmi celej roty vojakov.

Čokoľvek mi ten muž chcel urobiť – a z jeho lascívneho pohľadu to bolo pomerne jasné –, však zmaril okamih, keď sa jeho prsty dotkli môjho čudného materského znamienka.

„Čo je to?“ zamumlal a jeho odporný dych mi ovial tvár, keď sa naklonil a prešiel dvoma prstami po mojom hrudníku, ktorý sa prudko dvíhal a klesal panickými nádychmi. Prv než som sa stihla čo i len pohnúť, niečo v mojej hrudi – neviem čo, len viem, že to tam je a bolo tam už veľmi dlho, čakalo to ako had pripravený zaútočiť pri presne takej príležitosti – sa vzoprelo a vyšľahlo von. Vojak sa odtiahol, ako keby sa popálil. Zovrel ruku a jeho ston sa rozľahol po Červenej priepasti, odrážajúc sa späť v odpornej ozvene agónie.

Bola som taká ohromená, keď som ho videla, ako sa predo mnou krúti v blate, že mi chvíľu trvalo, kým som si opäť stiahla

košielku a zakryla ten tvar na hrudi. Neisto som sa ho dotkla, keď som si roztrasenými prstami zaväzovala šnúrky na šatách. Bála som sa, že bude rozpalený dobiela. A predsa bol na dotyk chladný ako zvyčajne – o niečo chladnejší ako zvyšok môjho tela, presne ako vždy, bez ohľadu na to, či som mala horúčku, alebo som sa rozohriala od námahy.

Skupina vojakov prechádzala pohľadom medzi mnou a ich zraneným druhom, v očiach sa im zračili obavy. Tvárili sa, akoby som toho muža úmyselne napadla. Akoby som sa mohla obrátiť proti nim.

Kiežby.

Taká sila by sa mi teraz veľmi hodila. V skutočnosti som však neurobila nič, čo by ho malo popáliť. Aspoň nie úmyselne. A ani som to nedokázala zopakovať, keď ma jeho druhovia spúтали reťazami – hoci si tentoraz dávali oveľa väčší pozor, kam kladú ruky – a odvedli ma späť do tábora.

„Tu,“ povie Burrows náhle a zdvihne ruku k môjmu živôtku.
„Ukážem vám to.“

Scytheho impozantná postava sa mu postaví do cesty a zablokuje ho, skôr ako na mňa stihne dočiahnuť.

„Ani sa jej nedotknete.“

„Ja vám chcem len pomôcť! Keby ste videli, čo to spravilo s mojím zástupcom...“

„Ani sa jej nedotknete.“

Na Burrowsovej tvári sa objaví prekvapenie, ktoré rýchlo vystrieda nevôľa. Nemá rád, keď ho niekto karhá. Ešte menej má rád, keď ho vo vlastnom tábore niekto prevyšuje svojou hodnotou. Bol by však hlupák, keby spochybňoval Scytheho autoritu. Zatne krátke zuby, prehltne námietky a o krok ustúpi.

Putá ma stále bolestivo držia na mieste a nedovolia mi ani najmenší pohyb, keď Scythe jednou rukou potiahne za výstrih mojich šiat a strohými pohybmi začne rozväzovať šnúrky. Cítim na

sebe tiež mnohých pohľadov okolostojaceho davu, hoci mi jeho obrovská postava tieni výhľad. Srdce mi bije tak silno, že ho musí počuť.

Chladný vzduch mi ovanie vrch prs, keď mi veliteľ stiahne košielku – len o pár centimetrov, iba natoľko, koľko je nevyhnutné, aby odhalil hornú polovicu trojuholníkového materského znamienka. Miešajú sa vo mne hanba a hrôza. Keby som sa dokázala nadýchnuť, lapala by som po dychu, ale slučka je stále pevne vo veliteľovej ruke, ktorú mi drží nad hlavou, a nepúšťa mi do pľúc viac než len slabučké náznaky vzduchu.

Sledujem jeho tvár, ako skúma ten podivný vzor, a snažím sa prečítať jeho výraz. Niet však čo čítať. Na tvári mu nevidieť vôbec nič. Jeho úmysel je rovnako nečitateľný ako spleť víry a špirály, na ktoré sa tak sústredene pozerá.

Chcem, aby ho znak na mojej hrudi zasiahol, tak ako zasiahol muža na útese; prajem si, aby sa ten had s nepredvídateľnou silou opäť vztýčil a zmrazil tohto nového nepriateľa, ktorý stojí pred mnou. Neposlúcha ma. Leží chladný a nehybný v mojej hrudi, s vtiahnutými tesákmi, celkom mlčky. Jeho existencia je rovnako tajomná ako jeho pôvod. Podľa Eliho ho mám odo dňa, keď ma našiel ako novorodené dieťa s bielymi vlasmi, podivnými očami a tajomnou značkou na hrudi, ktorá bola taká tmavá, že vyzerala, ako keby bola presiaknutá samotnou nocou.

Najlepšie bude, ak si to budeš zakrývať, Rhya, opakoval mi to znova a znova, toľkokrát, že mi to už pred mojimi piatymi narodeninami pripadalo neskutočne otravné. *Sú aj takí, ktorí by to mohli považovať za prekliatie, dieťa.*

Po udalostiach na útese sa obávam, že je to možno pravda.

Scythe sa ma nedotýka, je dosť múdry, aby poslúchol Burrowsove varovania. Pohľad má však taký ťažký, že takmer cítim, ako sa mi zavrtava do tela, keď mi pomaly napráva šaty a zručnými prstami šikovne zaväzuje šnúrky. Nie som si istá, prečo sa s tým

obťažuje – o pár okamihov bude zo mňa len hromada uhlíkov. Cítim však zvláštnu úľavu, že svoje posledné chvíle na tomto svete nebudem nahá, vystavená na posmech nejakým cudzincom.

„Fakľu,“ zavrčí zrazu Scythe a voľnou rukou slepo siahne doľava. „Prineste ju sem. Potrebujem svetlo.“

Mladý nováčik vystúpi dopredu a s trasúcou sa rukou mu podá fakľu. Snažím sa brániť, keď mi ju Scythe priblíži k tvári, ale putá ma pevne držia. Plameň je neznesiteľne jasný, sála z neho horúčava. Koža ma svrbí v očakávaní bolesti a na okamih mi myseľ opantá panika.

Chce ma upáliť, presne tu, presne teraz.

Oči sa mi nevedojak zatvárajú, aby som nevidela tvár svojho nepriateľa, svoj nevyhnutný osud. Pochodeň sa však nepribližuje. Namiesto toho sa ozve tiché podráždené vrčanie, keď Scythe konečne uvoľní slučku na mojom krku. Vzduch mi vniká do hrdla a rozťahuje zúbožené pľúca. Moje prerývané lapanie po dychu sprevádza smiech vojakov, ktorí sa na mňa pozerajú.

„Ani sa ju neoplatí vešať,“ prehodí Burrows. „Je už polomŕtva. Podľa mňa je to plytvanie kvalitným lanom.“ Mojím smerom priletí pľuvanec. Ani sa neobťažujem pozrieť, kam dopadol. Som príliš zaneprázdnená hltaním vzduchu.

Sotva vtiahnem jeden hlboký nádych, už mi čiasi veľká ruka zovrie ľavé plece a zatrasie mnou. Scytheho netrpezlivosť je zrejmá z každého pohybu jeho zápästia. Kosti mi rachotia od jeho prudkosti.

„Otvor oči.“

Cez hukot v ušiach sotva zaregistrujem jeho príkaz. Stisk na mojom pleci prechádza do bolesti. Do rána budem mať ďalšie modriny – ak sa vôbec rána dožijem.

„Otvor ich.“

Urobím, čo mi káže, a pozriem na neho cez úzke štrbiny. Drží fakľu nad hlavou a hľadá na mňa desivo upreným pohľadom. Je

obrovský – má široký hrudník a je taký vysoký, že mi zakrýva výhľad na zvyšok sveta. Pôsobí ako z nejakej nočnej mory. Musím pozbierať všetku svoju roztrasenú odvalu, aby som udržala jeho pohľad, ktorým sa do mňa zabodáva.

Chce mi hľadiť do očí, keď ma udrie? Chce vidieť, ako mi z nich uniká život, keď mi čepeľ jeho dýky vkláza medzi rebrá?

Odmietam žmurknúť. Ak je to moja posledná chvíľa, chcem ju prežiť s otvorenými očami. Pripravujem sa na bolesť, ale potom...

Scytheho pevne stisnuté ústa sa na okamih uvoľnia. Trvá to tak krátko, že by som to ani nepostrehla, keby nestál tak blízko. A na ten zlomok sekundy si na jeho tvári všimnem čosi... čo vyzerá takmer ako šok.

Žeby to bol naozaj šok?

„Nemožné,“ zašepká tak pochmúrne, že mi po chrbte prebehne mráz.

„Čo vravíte, pane?“ spýta sa Burrows stojaci kúsok za ním. „Nerozumel som vám.“

„Nič.“ Scythe má hlas opäť strohý, ale neotočí sa ku kapitánovi. Stále sa mi pozerá do očí a hľadá v ich hĺbke nejaké skryté odhalenía. Jeho vlastné oči sú nečitateľné. Dve tmavé jamky, ktoré neodrážajú nič iné ako odlesky plameňa fagle v jeho ruke. Bolo by ľahšie uhádnuť myšlienky sochy.

Naše pohľady sa na dlhú chvíľu stretnú. Jeho prsty, stále zvierajúce fakľu, sa nepatrne zovrú. V nehybnom tichu skôr cítim, ako vidím, ako sa zhlboka nadýchne.

„Máme ju teda obesiť?“ opýta sa Burrows unavene. „Je takmer poľnoc a za úsvitu odchádzame na južný front. Kráľ Eld povolal posily. Zdá sa, že nejaká nýthijská zberba na hraniciach robí prob...“

Kapitán svoju vetu nedokončí. Slovo „problémy“ mu uviazne v hrdle, keď mu veliteľov meč jediným čistým rezom pretne prieđušnicu. Ani som si nestihla všimnúť, ako Scythe siahol po zbrani

v pošve na chrbte. Zdá sa, že ani nikto z jeho druhov. Ovce nie sú ani v najmenšom pripravené na vlka, ktorý sa medzi nimi zjavil.

Burrowsova hlava ešte ani nedopadla na zem, keď sa Scythe zvrtné – s fakľou v jednej ruke a mečom v druhej – a poľahky, ako keby strihal nožnicami stonky kvetov v záhrade, prebodne dvoch najbližších vojakov. Ďalšia otočka a ďalší dvaja muži padnú na zem s údmi ako pokrčenými okvetnými lístkami.

Päť mŕtvych za jediný úder srdca.

Kým si zvyšní vojaci uvedomia, čo sa deje, a začnú siahať po svojich zbraniach, je už príliš neskoro. Scythe sa pohybuje tak rýchlo, že je z neho len šmuha. Jeho bleskové pohyby je ťažké aj sledovať, niečo ešte blokovať.

Jeden vojak schytá do tváre horiacu fakľu a jeho strašné výkriky sa rozliehajú nocou. Ďalších šesť trafia do krku malé, presne hodené dýky a padajú ako vrecia zemiakov, zatiaľ čo ich životodarná krv kropí zem. Ostatných, ktorí sa zvrtnú a utekajú do úkrytu temného lesa tak rýchlo, ako im to nohy dovoľia, Scythe prenasleduje a likviduje s ľahkosťou skúseného zabijaka.

Len čo veliteľ odbehne za korisťou, ktorá proti nemu nemá žiadnu šancu, po prvý raz od môjho zajatia som sama. Stále som priviazaná k stromu, ktorého okolie je teraz posiate telami mojich zajatcov, a som príliš vydesená na to, aby som pocítila úľavu. V náhlejšej tichosti mám pocit, že mi srdce vyskočí z hrude, prerazí mi rebrá a spadne mi k nohám.

Zhrozeným pohľadom prebehnem po temnom tábore. Najbližšie ku mne leží mŕtvola mladého muža, ktorý je len sotva starší od dieťaťa. Otvorené oči upiera na nočnú oblohu, ktorú už nemôže vidieť. Bol to ten mladý regrút, ktorého som len pred pár hodinami počula žiadať o radu? Asi na tom nezáleží, ale neviem sa ubrániť neopodstatnenému súcitu, ktorý mi zvierá srdce.

S nadšením by sledoval, ako odvisneš, Rhya, karhám sa v duchu. Kedy sa z teba stala taká slaboška?

Nemám čas na hlúpe súcitné reči ani na vedľajšie škody spôsobené nevinným. Čakajú ma väčšie problémy. Hoci Scythe zabil mojich únoscov, nie je to žiadny spasiteľ. Tým som si istá.

O menej ako päť minút sa vráti na čistinu, plášť za ním vlaje ako za pomstiteľom zo starých príbehov, na jeho prilbe sa v tmavých striebřistých odleskoch odráža mesačný svit. S nemilosrdnou efektívnosťou vytiahne dýky z krčných tepien padlých vojakov a jednu po druhej vráti do puzdier na páse, ktorý má pripnutý cez hrud'

Ani sa pri tom všetkom nezadýchal.

Meč v jeho ruke je celý od krvi. V slabom svetle dohasínajúceho ohňa sledujem, ako ho utiera o Burrowsovo štáté telo. Keď meč opäť žiari, vystrie sa do plnej výšky a zhlboka sa nadýchne, až sa mu celý hrudník roztiahne.

Pomaly otočí hlavu mojim smerom. Dych mi uviazne v hrdle, keď sa jeho oči zabodnú do mojich a priklincujú ma na mieste účinnejšie ako putá okolo môjho pása. Stačia mu dva kroky a už stojí predou mnou. Snažím sa nekríčať, keď zdvihne meč, ale nedokážem potlačiť tiché vystrašené zakňučanie, ktoré mi unikne z pier.

Keď to začuje, znehybnie. Prekvapene zdvihne obočie, ale ústa má naďalej strnulé. Chvíľu sa na seba pozeráme, ani jeden z nás v tichu noci nedýcha.

Urob to. Zagánim naňho s posledným zvyškom odvahy, ktorú v sebe nájdem. Skonči to.

Ako keby počul moju výzvu, jeho ruka s mečom jediným plynulým pohybom švihne vzduchom. Nepretné však môj krk, ale iba slučku, ktorá mi ho zvierala. Lano padne na zem a jeho meč sa znovu zablysne, tentoraz pretínajúc putá okolo môjho trupu.

Konečne slobodná padám doluznačky do blata. Moje ochromené nohy ma nedokážu udržať a moje zápästia, stále spútané reťazami, nedokážu ani len zmierniť pád. Keď moja hlava narazí na tvrdú zem, do spánku mi vystrelí bolesť. Náraz mi vyrazí dych z pľúc a ja zostávam ležať na zemi, lapajúc po vzduchu.

Keď sa mi podarí otvoriť oči, ocitám sa zoči-voči známej hustej brade a dvom poďobaným lícam. Burrowsova odseknutá hlava je tak blízko, že by som ju mohla pobožkať. Vykríknem a prevalím sa na bok, nemotorne sa zapierajúc o spútané ruky. Zem podo mnou je nasiaknutá krvou vojakov. Snažím sa to nevnímať, keď sa trhanými pohybmi zúfalo ťahám dopredu. Na prsty sa mi lepí špina a opadané lístie, míňam časti tiel a korene stromov. Každý centimeter je pre moje poranené zápästia utrpením.

„Vstaň.“

Hlas prichádzajúci zhora je chladný. Rozhodnem sa ho ignorovať.

Myslím, že počujem povzdych, ale nie som si istá. Príliš sa sústredím na svoj dosť úbohý pokus o útek. Prejdem ešte asi dve dĺžky ruky, kým sa Scythe zohne, schmatne ma za vlasy a silou ma vytiahne na nohy. Vykríknem od bolesti, ale on nepoľaví – ďalej ma ťahá ako neposlušného psa.

Za pár sekúnd prejdeme celú čistinu a zanecháme zmasakrovaných mužov a ich prázdny tábor za sebou. Oheň takmer zhasol, nikto ho už neudržiava. Na okraji čistiny sa pod stromom pasie stádo koní. V mori sivých srstí a mäkkých bielych ňufákov stojí jeden kôň – lesklý čierny žrebec, ktorého sfarbenie je dokonalým maskovaním na nepozorovanú jazdu nocou. Je o niečo vyšší ako ostatné a má brnenie vhodné na bojisko. Široký ňufák mu chráni krúžková zbroj.

Niet pochyb o tom, ktorému jazdcovi patrí.

Scythe mi pustí vlasy, ale len preto, aby ma mohol drsne prehodiť cez chrbát veľkého koňa – spútané ruky a hlava mi visia z jednej strany, nohy z druhej. O niekoľko sekúnd neskôr mi kožený popruh sedlovej tašky účinne obopne stred tela a zaistí ma na mieste.

Som príliš vyčerpaná, aby som protestovala proti tejto potupnej polohe.

Hrozivá prítomnosť veliteľa sa na moment vzdiali, keď ide odviazať ostatné kone. Počujem tiché tľoskanie jeho jazyka a rázne plieskanie dlane po konských zadkoch. Dychtivý dupot kopýt mizne do noci, keď stádo opúšťa tábor – a svojich mŕtvych pánov. Dúfam, že nájdú pokoj v predčasnom dôchodku niekde v divočine. Už nebudú musieť nosiť nikoho do boja, už nebudú vydané napospas rozmarom krvilačných kráľov. Čakajú ich len dni plné slnka, vetra a nekonečných trávnatých pasienkov.

Obávam sa, že môj osud nebude ani zďaleka taký idylický.

Veliteľ sa s tichým zavrčaním vyšvihne do sedla, popchne koňa do slabín a vydáme sa do tmy.